

Det første kik på grunden med Strandgården i baggrunden.

Om at være en af nybyggerne

**Interview med Jens Rosbjerg (f. 1936), Stenbakken 8,
ved Jens-Emil Nielsen (f. 1948), Ringbakken 12:**

I 1963 boede jeg med min kone Kirsten og vores lille datter Mette i en lejlighed i Dr. Tværgade i København. Vi havde fået penge mellem hænderne med to indtægter og havde købt en brugt Ford Consul. Hvordan det end kom sig, befandt vi os en blæsende og kold forårsdag i 1963 hos familien Bliddal i stuehuset på Strandgården i Veddinge Bakker. Jeg havde været barn i Svinninge, og Kirsten kom fra Asnæs, hvor hendes far var realskolebestyrer. Og hun havde gået i klasse med Ejnar Bliddals søn Jørgen. Jo, vi ville måske gerne købe en grund, og vi var så hjertelig velkomne. En første udstykning af grunde tættest på stranden havde været en succes, og nu blev resten af jorden opdelt i parceller på min. 1.600 kvm. Det blev så til hjørnegrunden ved Stenbakken og Ringbakken. Næsten på toppen af udstykningen og knapt 8 meter over de foranliggende grunde, så vi ikke kunne blive generet af dem.

Grusvej ved slutningen af det nuværende Skelbakken.

Vi havde tænkt os at købe grunden som en investering, og at vi skulle spare op til et hus. Vi gav 18.500 kr. for grunden. 5.000 kr. i udbetaling og resten over 10 år til 4 % i rente. Min far syntes, det var dyrt, og det var det også for en sommerhusgrund på den tid. Jeg tjente på det tidspunkt ca. 2.000 kr. om måneden, men det var jo et eksklusivt område. Der var hverken veje, elektricitet eller vand, men grundejerforeningen fik med min fars hjælp (han var direktør for Nordvestsjælland's Elektricitetsværk) et gunstigt tilbud på at bygge en ny transformatorstation og lægge kabler i jorden i stedet for luftledninger. Bagefter var der endda penge til at få vejene asfalteret.

Der bygges med de populære sten af gasbeton.

Vi ville hurtigst muligt have grunden tilplantet for at skaffe lidt læ på den vind-omblæste grund. Det var jo den bare mark, ja nærmest sand. Vi udarbejdede en plan, og langt de fleste planter og buske faldt godt ind i området og overlevede. Men der gik ikke lang tid, før vi besluttede os til at bygge hus på grunden. Der var nogle restriktioner, så det højst måtte være på 50 kvm. Men vi byggede en overdækket terrasse, som kunne lukkes og udgøre et soverum. Allerede året efter fik vi lov til det. Hovedhuset med udsigt over Sejerøbugten skulle bygges omkring en muret kerne med badeværelse, og ellers skulle det bygges af det dengang meget populære gasbeton til brysthøjde og derudover træ og svagt hældende tag af tagpap. Jeg havde murer og tømrer på, mens jeg selv skulle stå for udgravning, kloakering, fundamenter og arbejdet med gasbeton. Al beton blev blandet i en beton-blander på stedet og kørt ud på trillebør. Det var hårdt arbejde med hjælp af et par venner, men de kunne bestille noget, og vi havde det pragtfuldt. Jeg var jo udlært elektriker fra Holbæk, inden jeg blev stærkstrømsingeniør, så jeg udførte også selv de elektriske installationer. Til sidst kom bygningsinspektøren, der var forhenværende tømrer, cyklende fra Vindekilde. Vi gik en tur rundt ude og inde i huset. Han syntes, det var farligt fint, og så blev det godkendt. Tømmerhandlen lå inde midt i Asnæs by og var blot en lille forretning med mand og kone. Men de havde, hvad vi skulle bruge, eller skaffede det hjem.

Huset stod færdigt i 1966.

Grundejerforeningen blev stiftet d. 22. oktober 1963 ved en generalforsamling på Lindenberg Kro. Vedtægterne og servitutterne var velgennemtænkte og skulle mange år efter bevise stifternes forudseenhed. Med disse forpligtelser undgik området den karakter af plantage, der er så velkendt for størstedelen af udstykninger i Odsherred. Det var Ejnar Bliddals og kontorchef C. G. Weidners fortjeneste. Weidner blev fra begyndelsen foreningens myndige og synlige formand, der gik sine meget hyppige runder og sørgede for, at alt gik rigtigt for sig. Han blev ved som formand til langt op i 70'erne, hvor han blev afløst af købmand H. P. Larsen fra Holbæk. Jeg kom med i bestyrelsen, og i 1982-84 var jeg den tredje formand. På det tidspunkt måtte vi have servitutterne på banen, da bevoksningen i området var ved at tage overhånd. Vi fik nedsat et træbeskæringsudvalg, der siden har gjort et stort og ofte utaknemmeligt arbejde, så vi i dag stadig kan glædes over en unik udsigt over Sejerøbugten og Sjællands Odde.

Huset og den nye solgård fra den anden side med 60'ere bilerne foran.

Vi havde et faktotum (en person som hjælper med alt muligt) i området. H. Bøtter var en person, der indtil sin død i midten af 90'erne spillede en fremtrædende og påskønnet rolle for det lille samfund, hvis medlemmer lagde en stor del af deres fritid på Strandgårdens jorder. Han var født i København, men kom tidligt til området og blev der. Han var i mange

år postbud i Asnæs. Han byggede selv sit hus på Skelbakken 17 og påtog sig efterhånden opgaver for grundejerforeningen og for sommerhusbeboerne. Han fik efterhånden betalt job som tilsynsførende og blev foreningens adresse og telefon, da han afhændede sommerhuset og flyttede til Strandgårdsvej 12. Det havde tidligere huset Viggo, alle børns slikfatter og de voksnes redning, når smøgerne, øllerne og vinen slap op udenfor almindelig lukketid. På det tidspunkt var der slagter, bager og brugsforening i Høve og både brugs og købmand i Veddinge. Vi købte æg på Skovgården og slik, is og øl hos Viggo. Asnæs er gået fra at være en driftig stationsby med mange forretninger til centerby for Odsherred med Nordisk Kabel og Tråd som den største arbejdsplads.

Bøtter var en uvurderlig tilsynsførende og kunne næsten altid findes på en af grundene i færd med at slå græs, reparere en utæt hane eller hjemme i sit kolossale rod på Strandgårdsvej. At komme ind i hans lille stue med en slidt læderstol, et bord fyldt med papirer og vindueskarmene helt tillukkede af udgåede blomster var en oplevelse, der kunne få formanden til at gyse ved tanken, om han nu også havde styr på sine sager for foreningen. Det havde han, og uden ham havde det været en hel anden forening. Han var Strandgårdens Grundejerforening. Han var et rart menneske. En af den art, der gør en forskel.

I 1972 var det hele begyndt at vokse lidt til.

Der var livlig byggeaktivitet i 60'erne. Selv om børnene – Katrine kom jo hurtigt til hos os – kendte hinanden og legede sammen i en eller anden udstrækning, gav det sig ikke udslag i venskaber, der rakte ud over timerne på landet. Vi var der jo mest i weekenderne og i ferierne, og der skete ofte så meget med udflugter, besøg osv. Vi voksne havde det lidt på samme måde. Vi havde brug for tid ovenpå en travl arbejdsuge og havde familier og bekendte på besøg. Men der var f.eks. tradition for et årligt fiskegilde hos nogle naboer, hvor vi hentede friske rødspætter på fiskeauktion på Odden, og om aftenen var der fest, sang og skrål. At vi dengang kendte hinanden på udstykningen kunne ikke undgås. Der var i 60'erne en nybyggerstemning. Vi fulgte med i, hvad der skete omkring os. Vi kunne måske få nogle gode fiduser. Og så var der jo en noget afslørende nøgenhed over området. Ikke et træ til at skærme lidt af for indblik. Selv om vi plantede, vandede og gødgede. Op kom det også – det, der havde bestemt sig for at gro på disse sandede jorder. Men det tog år, årtier. Og så voksede det og skjulte os med årene for hinanden. Der var meget at se til i hus og på grund.

I 1979 var det vokset rigtig meget til.

Vi udbyggede i 1973 med en soveværelsesfløj. Varmen havde ikke været noget problem med priser på 10 øre pr. kwh, og selv om det blev lidt dyrere i 70'erne, kunne vi bruge el-ovne i hele huset uden de store problemer. Vi havde dog automatik, der tændte i god tid, inden vi nåede op. Efter oliekrisen måtte vi erkende, at pejsen ikke var den bedste varmegiver og fik en fortræffelig indbygningsovn. I 80'erne fik vi udskiftet alle vinduer til termo, og i slutningen af 90'erne fik vi bygget en dejlig havestue. I 2001 startede jeg min pensionisttilværelse med at bygge et værksted/gæstehus. Vi havde en idé om at bo heroppe hele sommeren fra maj til september. I 2004 fik vi malet huset indvendigt med lys panellak.

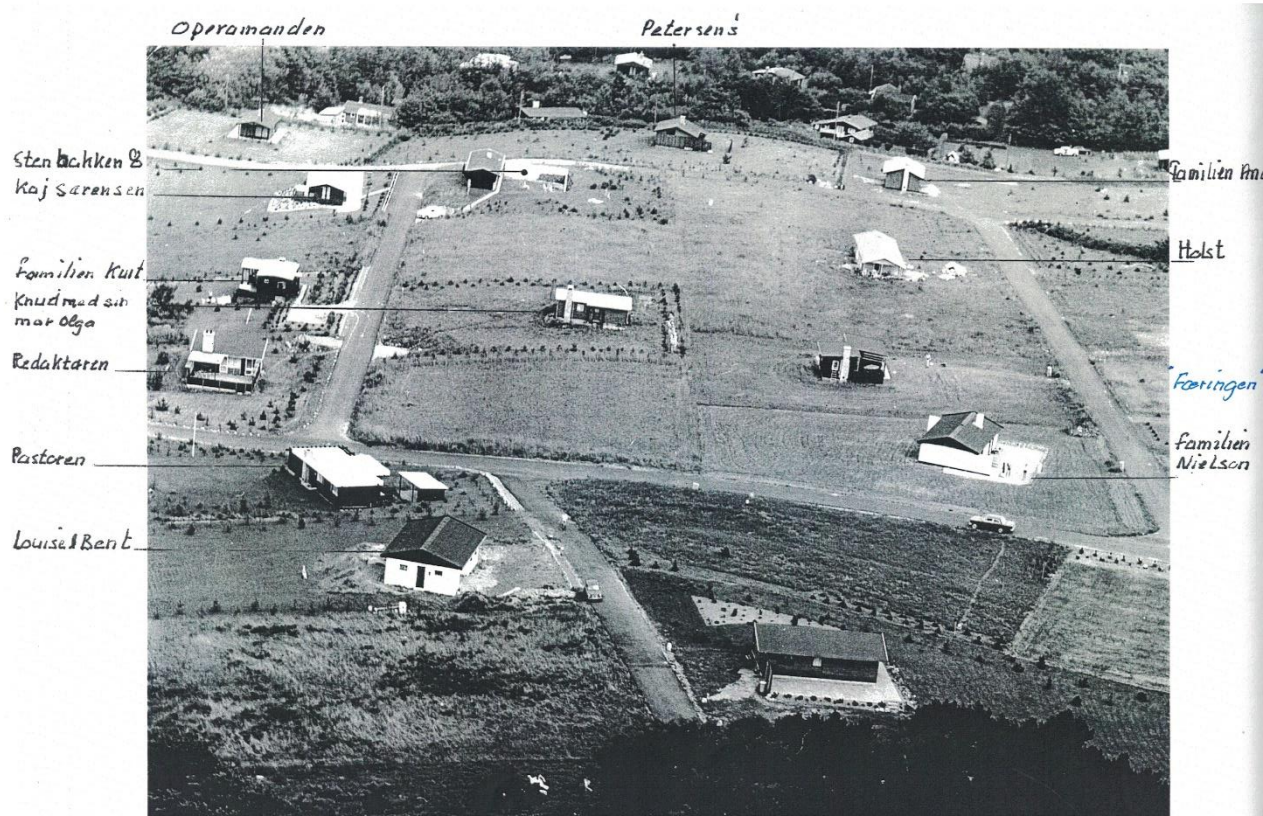
I 1997 stod vores dejlige udestue klar.

Det var vel først i 90'erne, at man kunne se indsatsen fra beskæringsudvalget begynde at bære frugt. Jo flere, der begyndte at tynde ud og skære ned, jo flere fik syn for de muligheder, det gav for udsyn til Sejerøbugten. En større udskiftning af sommerhusejere efter årtusindskiftet var vel også en årsag, idet de nyere ejere ikke havde de samme betænkeligheder som de nybyggere, der i mange år sled med at få noget til at gro i den sandede jord.

I 80'erne måtte jeg begynde at skære ned.

Kirsten døde i 2011, men vi nåede at have gode pensionist-år sammen heroppe, når vi boede her fra maj til september. Vi var jo fra egnen og kendte mange mennesker her. Det var vores barndomsegn. Da Kirsten døde, overvejede jeg ikke et sekund at sælge. Hun døde i oktober, og så var jeg her igen til foråret. Jeg har haft mange naboer, som jeg er kommet godt ud af det med. Uden naboerne var jeg nok ikke blevet. For børn og børnebørn lever jo deres egne liv, selv om de kommer på besøg en gang imellem. Jeg synes stadig, det er fantastisk at komme herop. Der er ikke så mange tilbage af de gamle, men så er der kommet nye naboer, som jeg ser meget til.

Sådan så herud i 1967 fra luften

Luffoto med Sandbakken i forgrunden, Stenbakken til venstre og Ringbakken til højre og bagerst. Det var Knud Nielsen, Stenbakken 4, der fik taget billedet. Han havde sommerhuset sammen med sin gamle mor Olga, som boede der det meste af året sammen med sin papegøje og ofte fik besøg af Kirsten og Jens Rosbjergs døtre Mette og Katrine. Knud Nielsen var boligmontør med forretning på Frederiksberg Alle og var i mange år ofte fotograferet i aviserne som den skæggede, festlige "høvding" for vinterbaderne på Helgoland.